

Anga Mária

Az ég alól

Hová induljak, merre?
Meddig vándoroljak még,
hogy lakatlan szigeteimet
elhagyjam végleg?

Fákat ültetek éjszakánként,
hogy elrejtőzzem az évszakok elől,
de azok rám találnak zúgó esőkkel.

Agyaraikkal felém fordulnak
a téli fák: éjszakai kísértetek
ablakom előtt, megismerik
fehér ingemet, kivisznek a szélbe,
hajamat hurcolják ágaikra lombkoronának.
Gyökereikbe kapaszkodom,
a föld mélyéből vigyáz rám apám,
felém fordítja a Holdat.

Tenyerem kérgesedik,
nem veszed észre, hogy integetek,
hogy neked integetek,
kiáltani nem tudok,
ha mást nem is, sírásomat
meghallhatnád. Innen az ég alól.

Bölcsőágyamat...

Bölcsőágyamat elfelejti anyám,
panaszomat nem hallja, konyhánkat
éjszakánként a hideg tél eszi,
minden csillagot elvisznek
a bérházak közé rekedt hajnalok.

Előre tervezett az élet,
holdfogyatkozás van minden éjszaka,
gyerekjátéknak csont és kő marad,
összeszorítja kiszáradt száját a föld,
bölcsoágyamat elfejti anyám,
szavaimat nem hallja, konyhánkat
éjszakánként a hideg tél eszi.

Sebestény-Jáger Orsolya

Ábrahám

(1Móz 17)

Csak adnád meg nekünk Ábrahám hitét
e szétforgácsolt, szilánkos ég alatt,
ki lovak s tevék szusszanásinak
ősidők óta ismerője vagy.

Csak rejtenéd áldott kezeddél
mások elől legbensőbb szobánk,
így kósza utakra kóborló álmaink,
el, csak a tűnődő égnek mondanánk.

Csak adnád meg nekünk Ábrahám hitét,
oly egyszerű volna, erős és szelíd,
mint vihar után a júliusi ég,
ha szél fújja felhők tincseit.

Izsák

(1Móz 22)

Kés pengéjén vér a nap,
sírva nyüszít a fejsze nyele,
száraz ágak kötege reccsen.
Sikoltani kellene.

Minden olyan távoli.
Ki a legfőbb a világon?
Apja arcán a rettenet.
Talán ez csak egy rémálom.

Izsáknak is próba volt.
Összedőlt a régi világ,
de apja hitének oltárán
felnőtté vált akkor Izsák.

Jákób*(1Móz 32,27-33)*

Mindig másfele ment: de mindig csak úgy, miként a kedve adta: nem illesztett semmit senkihez, ferde útjait az alábukó nap siratta.

Anyja egyengette göröngyökön át, kósza léptekkel mind távolabb haladt. S míg a lopott áldás ott sírt zsebében, botjával zúzott szét száraz ágakat.

Egy éjjel kő lett a vánkosa. Álzában harcolt, a csillag szőtte ég szikrázott felette. Majd új nevet adott néki, ki fölébe hajolva, kezdetektől fogva, már csalóként is szerette.

József*(1Móz 37-50)*

Kanyargó, ősi föld, szent útja a távoli jövőbe vezet. Egyiptom ege feszül fölé: ki csillagokon át érkezett.

Nyelvét nem beszéli más, kőfalak között bolyongva, hűvös árkot von köré a múlt, mint sugár borul csillagokra.

Belül dobol, lüktetve fáj a messzeségben saját vére, kimondatlan parancsként szól e vérnek ősi köteléke.

Csak jönnének már, sietnének, sürgetné őket belső éhség, csak múlna, múlna már szívéből e csillag-vesztett mély sötétség.

Idő s hit kellett, hogy lássa: hiúsága szőtt köntösét, s hogy mélységeken át visz az út, melyen végül leborulunk Eléd. Lenyomatod hagyod virágban, kőben de mi marad Belőled elmenőben?

*Antal Attila***Ima méltóságért**

Tarlott fák bokrok ágain fakó Hold fénye ring elsápadnom ne hagyj Uram ha telem rám fuvint

szívem ha szunnyadó üszök számból ha kór lehel nyugalmad járjon át a kint méltón viseljem el

s időm hurka ha rám szorul ne sírjon ki ölel: tudja hogy aki távozik szabad volt s úgy megy el!

Egy remete naplójából*(Év végi teendők a völgyben)*

Lelkem épségét megóvni felhők tonnái alatt parazsat szítva figyelni szertefoszló lomb-falat

s minden apró völgyi lénynek lenni végső oltalom ha gyilkolni jön Heródes hóvihara a fagyon

A régi klip

Aranyzinóron röptetél Patak önkéntes rabot s vissza-visszahúztál hogy láthasd: még megvagyok

sáros vized partjáról (mit arcod s mása beragyog) bámullak most és homlokom mögött a régi klip forog

lélek-vitézek: lampionok mécsek a Bodrogon

a híd alól a vár alá a vár alól a sötétnek viszi őket a víz sodorja az ének

aztán a kanyarban kandi szemekben fogynak fogyogatnak tűnnek és enyésznek...

eddig a klip (a vége elmaszatolva iszappal)

a Bodrog nyers nyárfa-zamatú szellővel vigasztal